ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 15 DECEMBER 1971 [1]

Leandro Tontodonati
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 17-71

Samenvatting

Ambtenaren — Geschillen met het bestuur — Handeling die een bevestiging inhoudt van een eerdere handeling — Klacht, gericht tegen een dergelijke maatregel — Termijn voor beroep tegen de eerdere handeling — Heropening niet mogelijk
(Statuut van de ambtenaren, art. 91)

Een klacht, ingediend tegen een — zelfs implicite gegeven — besluit dat een bevestiging vormt van een eerder besluit, kan de in het Statuut vastgestelde termijn voor het beroep tegen het eerdere besluit niet heropenen.

In de zaak 17-71

L. TONTODONATI, ambtenaar bij het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek van Euratom te Ispra, wonende te Varese, via Bligny 18, ten deze vertegenwoordigd door G. Pellecini, advocaat te Varese, en domicilie gekozen hebbende bij V. Biel, advocaat te Luxemburg, 71, rue des Glacis.

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur L. de la Fontaine, als gemachtigde, bijgestaan door G. Pincherle, lid van de juridische dienst van de Commissie, domicilie gekozen hebbende bij haar juridisch adviseur E. Reuter te Luxemburg, 4, boulevard Royal,

verweerster,

betreffende verzoek tot nietigverklaring van het door verweerster implicite gegeven besluit tot afwijzing van verzoekers klacht strekkende tot zijn herindeling in categorie B, loopbaan B3/B2, met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 1963, en betaling van het dienovereenkomstige salaris, wijst

1 — Procestaal: Italiaans.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, Kamerpresident, A. M. Donner (rapporteur) en R. Monaco, Rechters,

Advocaat-Generaal: K. Roemer
Griffier: A. Van Houtte

het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten, het procesverloop

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten en het procesverloop kunnen worden samengevat als volgt:

— Verzoeker werd op 20 februari 1963 benoemd tot hoofdbeamte in de rang C/1, eerste salaristrap.
— Op 28 februari 1963 diende verzoeker overeenkomstig artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen een klacht in tegen de in het benoemingsbesluit vastgestelde indeling.
— Na een rappelbrief van 5 juli 1963 aan de voorzitter van de Commissie van de EGA verwierp deze verzoekers klacht bij brief van 19 september 1963.
— Op 28 april 1966 klaagde verzoeker op grond van artikel 90 van het Statuut bij de directeur van het Centrum te Ispra dat aan de normale ontwikkeling van zijn loopbaan belemmeringen in de weg werden gelegd. De directeur van het Centrum verwierp deze klacht bij brief van 25 mei 1966.
— Op 28 januari 1969 wendde verzoeker zich tot dezelfde instantie met een verzoek om herziening van zijn kwalificatie en rang; de directeur van het Centrum wees dit verzoek bij brief van 25 maart 1969 af.
— Ten slotte wendde verzoeker zich op 15 december 1970 overeenkomstig artikel 90 van het Statuut tot de Commissie van de Europese Gemeenschappen met een klacht, waarin hij verzocht om herziening van zijn kwalificatie en om herindeling — met terugwerkende kracht — van zijn ambt in categorie B (loopbaan B 3/2).
— Verzoeker, van mening dat de in artikel 91, lid 2, tweede alinea, gestelde termijn van twee maanden met ingang van 15 februari 1971 opnieuw was ingegaan, wendde zich met een op 13 april 1971 ter griffie ingekomen verzoekschrift tot het Hof van Justitie.

De Commissie heeft bij incidentele memorie, ingekomen op 11 juni 1971, overeenkomstig artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering het Hof verzocht uitspraak te doen over de ontvankelijkheid van het beroep, zonder daarbij op de zaak ten principale in te gaan, en het beroep niet-ontvankelijk te verklaren.
Verzoeker heeft bij op 17 augustus 1971 ingediende memorie zijn opmerkingen

inzake de exceptie van niet-ontvankelijkheid gemaakt.
Het Hof (Eerste Kamer) heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.
Partijen werden ter terechtzitting van 10 november 1971 in hun pleidooien gehoord.
De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 2 december 1971 conclusie genomen.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verweerster* (exceptief verzoekster) concludeert dat het den Hove behage:

1. het beroep niet-ontvankelijk te verklaren en te verwerpen, zonder op de zaak ten principale in te gaan;
2. verzoeker in de kosten te verwijzen.

Overwegende dat *verzoeker* (exceptief verweerder) concludeert dat het den Hove behage:

de door verweerster opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid te verwerpen.

III — Middelen en argumenten van partijen inzake de ontvankelijkheid van het beroep

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

1. De Commissie, *verweerster* (exceptief verzoekster), acht het beroep niet-ontvankelijk, daar het is gericht tegen een implicite gegeven afwijzend besluit (stilzwijgende afwijzing) dat niet bestaat. Dit beweerde implicite gegeven besluit vormt ten hoogste een eenvoudige bevestiging van het eerdere besluit der administratie, en wel om de volgende redenen:

a) Na verzoekers klacht van 28 februari 1963 bij de Commissie van de EGA tegen zijn benoeming van 20 februari 1963, had hij binnen twee maanden na de stilzwijgende afwijzing, dus uiterlijk op 28 juni 1963, beroep moeten instellen bij het Hof. Indien — om de redenen die de Commissie in haar memorie uiteenzet — zou worden aangenomen dat de beroepstermijn eerst in de tweede helft van juli 1963 was ingegaan, dan volgt daaruit dat het antwoord van 19 september binnen de gestelde termijn is gegeven en een voor beroep vatbare handeling vormt.

b) Verzoekers klacht van 28 februari 1963 bij het hoogste administratieve gezag van zijn instelling steunt op dezelfde overwegingen, die hij later voor zijn klacht van 15 december 1970 heeft aangevoerd, met name dat zijn indeling en de daaraan verbonden werkzaamheden niet in overeenstemming waren met die welke hij in feite vervulde, noch met zijn diploma's.
Uit de antwoorden op zijn klacht van de directeur van het Centrum te Ispra van 25 mei 1966 en 25 maart 1969 blijkt dat hij slechts kon worden bevorderd volgens de procedures van het Ambtenarenstatuut, met name van artikel 45, lid 2, betreffende de overgang naar een andere categorie.

c) Ten opzichte van het eerste besluit van 1963 zijn de latere antwoorden aan verzoeker enkel bevestigingen. Aangezien voor een stilzwijgende afwijzing ter zake geen plaats meer was, nu reeds een definitief besluit was genomen, waartegen niet binnen de in artikel 91, lid 2, van het Statuut gestelde termijn beroep was ingesteld, ligt het voor de hand dat het beroep niet-ontvankelijk is.

d) De hier ontwikkelde stelling vindt bevestiging in 's Hofs arresten van 14 april 1970 (Nebe tegen Commissie, 24-69), Jurisprudentie 1970, blz. 145 en 17 maart 1971 (Kschwendt tegen Commissie), Jurisprudentie 1971, blz. 251.

2. De argumenten van verzoeker (exceptief verweerder) kunnen worden samengevat als volgt:

a) Verzoeker heeft in de loop der jaren steeds belangrijker taken op zich genomen, zodat zijn klacht van 15 december 1970 een andere strekking heeft dan de klachten uit de jaren 1963, 1966 en 1969. De stilzwijgende afwijzing van de klacht van 15 december 1970 door de Commissie mag daarom niet worden beschouwd als een bevestiging, aangezien het hier om een op nieuwe feiten gegrond verzoek gaat.

b) Het feit dat het verzoek aan de directeur van het Centrum te Ispra van 28 januari 1969 werd gesteund door de heer Metzger (hoofd van de dienst Voorziening van het Centrum te Ispra) en door prof. Levi Sandri, vormt een nieuw element. Aangezien de brief van 28 januari 1969 aan de directeur van het Centrum te Ispra geen klacht is in de zin van artikel 90 van het Statuut, en diens antwoord geen besluit vormt, mag het stilzwijgen der Commissie na de klacht van 15 december 1970 worden beschouwd als een implicite gegeven afwijzend besluit (stilzwijgende afwijzing), en niet als een bevestiging.

c) De mening van de Commissie leidt tot het ongerijmde resultaat dat tegen een onrechtmatige situatie, die na een tien jaar geleden afgewezen klacht is blijven voortbestaan, geen beroep kan worden ingesteld, omdat zij destijds niet was aangevochten.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat verzoeker bij brief van 8 december 1970 aan de voorzitter van de Commissie een klacht heeft ingediend, strekkende tot zijn indeling in categorie B (loopbaan B2/B3), met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 1963;

dat, toen deze klacht onbeantwoord bleef, hij overeenkomstig artikel 91, lid 2, tweede alinea, van het Statuut onderhavig beroep heeft ingesteld bij het Hof;

2 Overwegende dat de Commissie, als verweerster, bij incidentele memorie de exceptie van niet-ontvankelijkheid heeft opgeworpen, op grond dat de in het stilzwijgen van de voorzittter van de Commissie besloten liggende weigering slechts een bevestiging inhield van eerdere, onaantastbaar geworden besluiten;

3 Overwegende dat volgens artikel 91 van het Statuut het beroep tegen de in dit artikel bedoelde besluiten binnen drie maanden moet worden ingesteld;

dat de betrokken ambtenaar, door een administratieve klacht in te dienen die op hetzelfde onderwerp betrekking heeft als het onaantastbaar geworden besluit en door bij het Hof beroep in te stellen tegen een eventuele, beweerdelijk tegen deze klacht gerichte, stilzwijgende weigering, niet een beroepstermijn kan heropenen die hij heeft laten verstrijken;

4 dat uit de bewoordingen van de klacht van 8 december 1970 blijkt dat zij verzoekers herindeling per 1 januari 1963 ten doel had;

dat verzoeker, personeelslid sinds 1959, ingevolge een op 20 februari 1963 door de Euratom-Commissie genomen en op 16 juli 1963 medegedeeld besluit met ingang van 1 januari 1962 werd benoemd tot hoofdbeambte, ingedeeld in de rang C1, eerste salaristrap;

dat hij bij een klacht van 28 februari 1963 aan de voorzitter van de Commissie van de EGA heeft verzocht om indeling in een hogere rang;

dat de Commissie hem bij brief van 19 september 1963 heeft geantwoord niet gunstig op zijn klacht te kunnen beschikken, daar zij geen incongruentie aanwezig achtte tussen zijn rang en het belang van zijn werkzaamheden;

5 dat noch het benoemingsbesluit, noch de afwijzende beschikking van de Commissie tijdig werden aangevochten;

6 Overwegende dat verzoeker in de loop van de schriftelijke en mondelinge procedure weliswaar heeft gesteld dat zich begin 1969 nieuwe feiten zouden hebben voorgedaan, waardoor zijn situatie zou zijn gewijzigd en een nieuwe indeling gerechtvaardigd zou zijn;

dat echter de administratieve klacht — welker stilzwijgende afwijzing thans voor het Hof in geding is — een herindeling met terugwerkende kracht tot 1 januari 1963 ten doel had en uitsluitend gegrond was op vóór 1968 voorgevallen feiten;

dat de bewering dat zich in 1969 nieuwe feiten zouden hebben voorgedaan, niet voorkwam in deze klacht en trouwens onverenigbaar is met het voorwerp der klacht, voor zover zij herindeling met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 1963 ten doel had;

7 dat het beroep, gericht tegen de stilzwijgende afwijzing van de klacht van 8 december 1970, niet kan worden gerechtvaardigd of ontvankelijk kan worden om redenen die geen verband houden met het voorwerp van de klacht;

8 dat het beroep derhalve niet-ontvankelijk is;

Ten aanzien van de kosten

9 Overwegende dat volgens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie de in het ongelijk gestelde partij in de kosten van het geding moet worden verwezen;

dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;

dat echter ingevolge artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering de kosten, door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste blijven;

Gezien de processtukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;
Gelet op de Protocollen betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;
Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, met name de artikelen 90 en 91;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, met name artikel 91;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende:

1. **verklaart het beroep niet-ontvankelijk;**

2. **verstaat dat elk partijen de aan haar zijde gevallen kosten draagt.**

Mertens de Wilmars Donner Monaco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vijftien december negentienhonderdeenenzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer
J. Mertens de Wilmars